

VIDA D'ORACIÓ

Hi ha alguns que quan es troben en aquesta quietud no s'aixequen perquè no serven el silenci: és importantíssim el callar, com ja he dit, per a tractar familiarment amb Déu. En una ocasió preguntava Santa Caterina de Siena a nostre Senyor, perquè no revelava en aquests temps tants secrets i misteris als seus servents, com feia en els temps passats. I li va fer de resposta: *Perquè ara els homes no s'acosten a mi per a escoltar-me com a Mestre sinó perquè els escolti com a deixeble*. Calli l'ànima i només miri i escolti i estigui ben quieta en totes les seves potències interiors i exteriors, si vol que Déu obri en ella.

§ Quart: *De la quietud interior*.—Quietud és una pau i assossec de la voluntat amb què pura i nua de tot el que no és Déu, s'està fruit amb ell en lo més íntim i secret de l'ànima, on sent que està Déu obrant dintre d'ella mateixa, i amb afecte amorós l'estima sense parar ni atendre a altra cosa sinó a amar, en pau i assossec de les potències. Perquè quan es sent dins l'ànima una altra operació no és la quietud perfecta i tan més gran és l'amor com ho és la quietud i pau de la voluntat.

§ Quint: *De la solitud interior*.—Solitud és una nuesa de l'ànima i de les seves potències que, buida i nua de tot el que no és Déu s'ocupa només d'amar-lo; perquè aquesta solitud pròpiament consisteix a rebutjar de si i no donar entrada a res que no sia Déu: i tan a soles ha d'estar l'ànima en temps de quietud que ni de les seves potències s'ha d'acompanyar, de manera que hi han d'haver tres coses plegades en el recolliment; silenci en l'enteniment, quietud en la voluntat, i solitud en l'ànima, la qual només ha d'atendre a Déu incompreensible, estimant-lo sense parar.

En aquesta quietud acostunja Déu comunicar-se a l'ànima i ésser ell el Mestre qui l'ensenya el que ha de fer per a ésser millor en la vida, plaure-li més, i unir-se més íntimament amb ell. Aquí il·lumina l'enteniment, donant-li major coneixement dels seus atributs; d'algun misteri de la Fe; dels seus pecats i misèries; aquí inflama la voluntat amb un amor més íntens i fervorós; aquí frueix l'ànima d'una pau i quietud notable; un aixamplament del cor molt particular; una suspensió de les potències: una elevació de l'esperit a lo superior; una transformació espiritual; un somni suau i deliciós; i moltes d'altres coses que saben els exercitants en aquest mode d'orar.

§ Sisè: *De la unió de l'ànima amb Crist*.—Hom anomena unió a una circulació i lliga entre l'ànima i Crist. Talment com quan en un núvol entren els raigs del sol que es queda aquell tot encès i sembla el mateix sol; o com llavors que el sol entra en un mirall i junt amb ell està el sol, i produeix com un altre sol petit que es a dins; així l'ànima unida amb Crist fa un desig i un pensament que neixen de Crist en l'ànima.

És, doncs, aquesta unió i lliga, quan l'ànima, després d'haver contemplat la seva grandesa, pren la resolució de no voler ni desitjar altra cosa sinó el que Crist faci en ella, i ja no és altra cosa la seva peticció sinó de l'honra i glòria de Déu, fent-se compte que està aniquilada i desfeta i que, en el seu lloc, hi ha entrat aquest Senyor que viu dins ella.

(Continuarà)